

но усърдие Франклинъ са лиши отъ своето мѣсто въ областното събрание. Впрочемъ неговата партия, която съставяше тамъ повечето, пакъ го испроводи агентинъ на областта при английския дворъ. Вечерта предъ деня на търгванъето си, той са обърнѣ къмъ своитѣ съотечественници съ една трогателна прощална рѣчь: « може би да са опрощавамъ за послѣденъ пѣть съ страната, която толкозь обичамъ », говоряше той, « съ тѣзи страна, въ която съмъ преминѣлъ повечето време отъ живота си. Желаяхъ отъ сърдце на своитѣ събратѣя всевъзможна честитина ».

Върху него бѣше възможно да иска отъ краля за да искупи отъ господаритѣ правото за управление на колонията. Но въ Англия го очакваше йоще по-важна работа. « Туй второ испращанье, казва докторъ Вилхелмъ Смиттъ, бѣше отредено отъ Провиденъето. За голѣма честь на Пенсилвания до дѣто свѣтъ свѣтува ще остане да са приказва че агентинѣтъ ѣ, избранъ да поддържа и защитава само правдинитѣ на областта при двора на Великобритания, станѣ неуморимъ войникъ за правдинитѣ на всички американски колонии. Предъ видъ на веригитѣ, които имъ са ковахѣ, у него са породи великодушната мисль да ги съсипи всички, преди да ги употребятъ ». Скоро избухнѣ и споречкванъето. Митото (гюмрюкътъ), що английския парламентъ искаше да распространи въ колонията въ 1765 година бѣше първий за тѣзи работа бѣлѣгъ. Англичанитѣ на всждѣ по Великобританското господарство са радвахѣ на политически и об-